

Vid
Vasa Sång- och Musikfest

18 $\frac{21}{VI}$ 94.

Sol går upp öfver slätter vida,
Djupa skogar och strömmar strida,
Låga holmar i böljors tummel,
Högst på åsarna jättekummel.

Ljusterelden på fjärden flammar,
Lappen tältar bland urskogsstammar,
Tjädern spelar och renkon råmar,
Älgens hofslag i vildmark dånar.

Högre stiger på himlen solen,
Högre, högre flyr upp mot polen
Samefolket. I skogar djupa
Sveder brinna och furor stupa.

Trotsig tavast med spjut i handen
Trängt nomaden från skogen, stranden.
Bytet tog han i Tapios gårdar,
Sångens Sampo och fädrens vårdar.

Sobelpälsade pösa rika
Bondekrämare, furstar lika;
Lappens gömslen de genomströfva,
Våld och våld mot de svage öfva.

Birkarl! hämnande ödet vakar; —
Svensken landat med fyllda drakar.
Högrest, ljuslagd med svärd i handen,
Kors på skuldran, han står på stranden.

Hård står brottning om strand och slätter
Mellan Wäinös och Odins ätter.
Ljuset segrar i trolldomslanden,
„Hurrifolket“ har stormat stranden.

Tempel timras och klockor ringa,
Riddarsporrar på Korsholm klinga.
Öster-Norrland, som kampen gälde,
Tillhör Kristus och Svea välde.

Upp längs älfvarne odling stiger,
Våldet, tygladt af lagen, tiger.
Segrare och besegrad, trygga,
Lagomgärdade landet bygga.

II.

Lag i landet bygger, ändad är den vilda
Fäjd, men stammar tvänne vandra vägar skilda.
Vägg i vägg stå stugor, teg vid teg blir bruten.
Vänskap vinnes icke; endast fred är sluten.

Språken skilja åt, men mera sed och sinne,
Och från stridens dagar aggar månet minne.
Hatets glöd i blicken, hot och hån i orden;
Yxa möts af knif, när ölstop stå på borden.

Hör! Då ljuder luren doft från Korsholms vallar.
Barn af samma bygder den till samling kallar.
Bonden spänner bågen, hvässer sina pilar.
Och mot österns ryttarsvärmar modigt ilar.

Tager fogde mutor, trycker herrevälde,
„Man ur gård!“, det skallar; „Dåd med död han gälde!“.
Varm hos svensk som finne frihetsglöden flammar.
Åtskils dock de kämpa Österbottens stammar.

Strandbon ut i ledung far på fjärdar vida,
Att med Engelbrekt och Erik Puke strida.
Emot Svidje-Klas, hans kättarkung och påfven,
Ilkka drar att hämnas bruten tro och lofven.

III.

Dotter och son af vår bygd, af bragderns hem, Österbotten,
Hör du stridspsalmens ljud, förnimmer du ropen och skotten?
Ser du den purpurström på Storkyros snöhöljda slätter?
Minnes du Lappos dag och Ruonas och Oravais nätter?

Skuldra vid skuldra där våra fäder trotsade döden,
Böjde blodiga knä't i bön vid hvarandra, i nöden
Bådo till samma Gud, och göto för samma sin moder,
Finland, vår moder ock, sitt hjärtblod i strömmande floder.

Säden spirar nu upp ur blod som på valplatsen runnit.
Hjältarnes böner och blod åt Finland dess framtid har vunnit,
Skilda till stam och språk, men ett i offrande sinne,
Fädren funno hvarann till sist; det är manande minne.

Hundra ha år förgått. I dag på de grönskande grafvar
Sönerna mötas igen, men hvem fridsrunorna stafvar?
Främmande stå vi och mörkt, misstroget se på hvarandra,
Agget i hjärtat bor, och åtskils åter vi vandra! —

Se, det är fest i dag; men hvem är gestalten den höga,
Hon uti sorgdok där med tår uti brännande öga? —
Finland, fädernesland, vår sorgsna, vår lidande moder! —
Syster, vet du dess sorg? — Förstår du dess smärta, o broder?

Moder, torka din tår, låt dystra sorgdrägten falla! —
Se, här stå vi igen, dina barn vi äro ju alla!
Icke en nidingshop, som lömskt sina bröder vill fälla!
Ingen sviker din sak och vill för en vanbörding gälla!

Vittna du minnets strand, att tvedrägtens tid är förliden! —
Vasa gossar, framåt! som förr gemensamt i striden. —
Gälde det brödratvist helt nyss, vi voro de främste.
Ej i försoningens stund vi vare de siste, de sämste!

Skilda till stam och språk, men ett i fosterländskt sinne
Vare, som fädrens, nu vår lösen och blifve vårt minne!
Varde ett framtidsord, som oss värmer, stärker, hugsvalar!
Flyge som fältrop vidt kring stränder, och höjder och dalar!

IV.

Stige det mot sommarhimmel, jublande kring sjö och strand!
Vintern vikit, våren kommit! Enigt åter är vårt land!
Högt vid hornens smatter ljude fullt och sannt ur hvarje bröst:
„Finland, moder, dig vi egna hand och hug och ord och röst!“ —
„Gud bevara fosterlandet!“ Så sjöng Finlands skald en gång.
Starkt i dag hans maning återklinge toner, tal och sång.
Kärleken till fosterlandet, vare den vårt lifs emblem!
Festens mål då först är vunnet, dagen själf ett festpoem!

Gänge Rolf.

[Viktor Karl Emil Wichmann]

